

към запад да дири помощ и да събира рат...

— Не знаеш ли благочестието на Людовика Девети и майка му кралица Бланка? Нима това не те тревожи?

— Никак.

Големият дипломат веднага разбра, че мисията му е пропаднала. Защото на манаване през Константиновград, той бе обещал на Жан дьо Бриен, Ансо дьо Кайо и Нарис дьо Туси, да използва всичкото си влияние пред българския цар, като го помоли да развали съюза си с Ватаци.

Все пак, той се опита да удари от другата страна:

— В Никея се разправяше, че ти дали патриархата по принуждение, само за да услежат на господаря си поради държавни съображения... Ето, че гърците веднага започват да усукват и да се разкайват за стореното дело. Ако ти беше държал с паната, щеше да имаш повече увереност за всяко обещание, за всяка клетва.

Ошите на царя блестнаха. Кратко. Буреносно.

— Може всичко да се приказва... Ала договорът, с подписите на всички източни патриарси, стои у мен...

Архиепископът отново се задави в къса, суха кашлица. Царят скочи разтревожен:

— Да извикам знахарите!

Сърбинът му махна с ръка.

— Нещ... Няма нужда... Ще мине... Аз се изпотих вече. Сега ми олекна добре. Не, не... Няма нужда от нищо. Ти остави мене... Моята старост няма нужда вече от грижи. Колкото дни са ми останали, отредени от Бога, добре са дошли. Ще бъда благодарен за всеки от тях. Аз искам да помогна на тебе... Твоите работи ми създават грижа. От сърце ти желая успех и добротворство. Ала струва ми се, че си на погрешен път. Искам да сложа светлина пред очите ти. Може би се заближдавам. Но искам да знаеш моите мисли...

Асен се наведе и целуна с благоговение десница на светителя.

— Благодаря ти.